

[Ejsing.]

løbet muligvis kunde indskrænkes lidt, viste det sig, at der kun var 17 Kommuner, der vilde laane, og at de kunde nøjes med 8 Mill. Kr. Der er maaske ogsaa et lille Lypunkt i dette.

I Begyndelsen af Samlingen hørte vi stadig den tidligere Statsminister forkynde, at det eneste, der var at gøre overfor den Misère, vi sad i, var at faa det nuværende Ministerium væltet. Det gentog han atter og atter, ligesom Cato jo endte alle sine Taler med at sige, at Kartago skulde ødelægges. Det er dog ikke sket endnu, tværtimod synes der at blæse en mildere Vind paa Rigsdagen. Vi ved nok, at den tidligere Statsminister gaar rundt med en Resolution i Lommen, som han har fuld Ret til at tage i Brug naar som helst, men endnu er det ikke kommet dertil, ja, selv en Plads i Grevens Lænestol kunde trods dens Tillokkelse ikke besnære det ærede Medlem af Folketinget. Det konservative Folkeparti og Venstre, som i nogen Grad er nødt til at støtte hinanden, har forsøgt at holde Fodslag, og det er gaaet bedre i den senere Tid. Det synes, som om de Radikale har haft vanskeligt ved at finde sig i disse mere idylliske Tilstande.

Der behandles for Tiden to Lovforslag, som nu synes at være næsten færdige fra Rigsdagen. Det ene er Forslaget om det kongelige Teater. Jeg husker denne Strid om Teatret igennem mere end 50 Aar. I 70erne var Spørgsmaalet oppe, og da blev der stadig sagt: Vi kan gøre, hvad vi vil, Gælden bliver større og større. Derfor blev det foreslaaet, at vi skulde sælge Teatret. Det var beklageligt, at vi ikke gjorde det, for saa havde vi været fri for Spørgsmaalet nu, men netop under Hensyn til, at der har været en saadan Uro og Strid om Spørgsmaalet, hilser jeg med Glæde, at det nu synes at være løst. Jeg mener nu ikke, at Spørgsmaalet er løst, for det er jo ikke løst ved, at man nu faar en Dobbeltscene. Skal det virkelig løses, maa man gaa frem paa den Maade, at Kunsten faar sin Ret og Økonomien sin, men jeg er ikke ganske sikker paa, at det sker. Der staar jo ovenover Teatret: Ei blot til Lyst. Jeg maa sige, at den Økonomi, der har været drevet paa det kongelige Teater, har i alt Fald ikke været blot til Lyst.

Det andet Forslag er Forslaget om Nationalmuseet. Nationalmuseet synes nu ogsaa at komme i Havn, og det mener jeg vi alle maa glæde os over. Det er blevet lidt dyrere, end man mente det vilde blive, men jeg mener, at det bør man ofre for at

opnaa Enighed. At det kommer til at ligge paa den Plads, man nu har bestemt for det, tror jeg, Landet over vil blive hilst med Glæde; de Folk, der mest kommer i Nationalmuseet, er vel ikke Københavnerne, men Provinsboerne, og jeg tror, de synes, det er mest passende, at det kommer til at ligge dér.

Endelig synes det nu ogsaa at lysne med Hensyn til Landmandsbanksagen. Endnu ved vi jo ikke rigtig, hvorledes Sagerne staar, men der er Udsigt til, at fuld Enighed kan opnaas. Folk er tilbøjelige til at sige, at vi kan ikke gøre andet herinde end at skændes. Jeg vilde anse det for særdeles rart, om vi nu kunde vise, at vi kan andet end at skændes, maaske endogsaa derved, at den hele Rigsdag endes om et Forslag angaaende Ordningen af Landmandsbanksagen. Den har ligget længe nok og lavet Uro baade i Befolkningen og i Erhvervslivet. Det bliver en dyr Ordning — det er vi paa det rene med paa Forhaand —, men en Ordning skal vi have, og derfor vilde jeg ønske, vi kunde glemme alle de skrappe Ord, vi har brugt overfor hinanden, alle de Beskyldninger, der er fremført med Hensyn til, hvem der har Skylden for, at det er gaaet saadan og saadan. Jeg mener, at vi ved at faa denne Sag ordnet gør os selv og Landet en Tjeneste.

Hermed skal jeg anbefale Finanslovsforslaget.

Bramsnæs: Jeg skal ikke komme ind paa en nærmere Gennemgang af det økonomiske Resultat, som det foreliggende Finanslovsforslag rummer, idet jeg, som jeg vistnok har sagt adskillige Gange før, anser det for Folketingets Opgave og ikke Landstingets at beskæftige sig nærmere med disse Forhold. Jeg skal heller ikke komme ind paa nogen politisk Diskussion om de foreliggende Forhold, idet jeg ogsaa mener, at de Udtalelser af saadan Art, som hører hjemme under Finanslovdebatten, bør fremsættes i Folketinget. Jeg er stadig af den gammeldags Anskuelse, at der er noget, der hedder Folketingsparlamentarisme, og at man ikke bør stræbe efter Indførelse af Landstingsparlamentarisme. Den ærede Ordfører for Venstre (Ejsing) talte om, at Landstinget fik for lidt Tid til at behandle Finanslovsforslaget, og hvis jeg ikke husker fejl, har jeg hørt saadanne Udtalelser før i dette Ting, men jeg slutter mig ikke til dem. Jeg mener, at det er Folketinget, der skal fastsætte Finanslovens Indhold, og at vi ikke skal søge at trænge os ind paa dette Omraade. De Indvendinger, man efter min Mening med fuld Ret kunde gøre mod Finanslovsforslaget, som det foreligger, an-